

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/10119 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 14 september 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 februari 2007 heeft de minister van Justitie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 september 2007, verzonden op 18 september 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

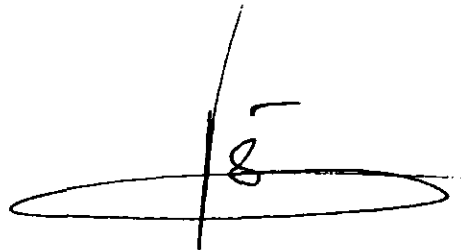
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 november 2007

282-501.

Verzonden: 27 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/10119

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 14 september 2007

inzake

geboren op
van Sierra Leone nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. F.J.M. Schonkeren,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde mr. J.H.M. Post.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de minister van Justitie.

Bij besluit van 12 februari 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser op 6 maart 2007 beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 30 augustus 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 12 februari 2007 in rechte stand kan houden.
2. De rechtbank gaat bij de beoordeling van het beroep uit van de volgende feiten. Eiser is op 14 maart 2002 Nederland binnengekomen en heeft op 29 maart 2002 een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Deze aanvraag is bij besluit van 19 augustus 2002 ingewilligd en aan eiser is een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, met ingang van 29 maart 2002 en geldig tot 29 maart 2005.

-
3. De rechtbank overweegt als volgt.
 4. Een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kan ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.
 5. Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden ingetrokken dan wel kan de aanvraag tot het verlengen ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, is komen te vervallen.
 6. Eisers gemachtigde heeft betoogd dat eisers aanvraag niet meer kon worden afgewezen op de grond, bedoeld in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, nu op het moment van het bestreden besluit de duur waarvoor de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd aan eiser was verleend was verstreken, en een eenmaal verlopen verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd niet meer kan worden ingetrokken.
 7. De rechtbank volgt dit betoog niet. Uit artikel 34 van de Vw 2000 volgt dat het moment waarop de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afloopt het ijkpunt is voor de vaststelling of een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kan worden verleend of moet worden afgewezen. In casu is dat 29 maart 2005, nu eiser de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend met ingang van 29 maart 2002. De rechtbank vermag niet in te zien dat de vraag of een grond als bedoeld in artikel 32, eerste lid, van de Vw 2000 zich voordoet niet achteraf zou kunnen worden beantwoord. Het betreft immers niet meer of minder dan een bestuurlijk oordeel over de rechtsgevolgen van een op een rechtens relevant moment bestaande feitelijke toestand. De omstandigheid dat intrekking van een reeds verlopen verblijfsvergunning – de intrekking met terugwerkende kracht buiten beschouwing gelaten – zinledig zou zijn maakt dat niet anders.
Eisers betoog valt voorts niet te rijmen met het feit dat ingevolge de artikelen 40 j° 42, eerste en derde lid, van de Vw 2000 ook een besluit tot afwijzing van de aanvraag van eiser niet eerder behoefde te zijn genomen dan 22 weken nadat de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd was verstreken.
 8. Verder stelt eiser in beroep dat de omstandigheid dat de afschaffing van het categoriale beschermingsbeleid inzake Sierra Leone in de Staatscourant is gepubliceerd geen afbreuk doet aan de gerechtvaardigheid van het opgewekte vertrouwen, nu verweerder de afschaffing van dit beleid van categoriale bescherming jarenlang niet aan hem heeft tegengeworpen. Naar de mening van eiser mag van verweerder immers een redelijke voortvarendheid worden verwacht bij het verbinden van consequenties voor individuele vergunninghouders aan een dergelijke beleidswijziging.
 9. De rechtbank stelt in dit verband allereerst vast dat verweerder bij brief van 16 september 2002 (TK 2000-2001, 19637, nr. 683) de Tweede Kamer heeft bericht dat is besloten het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers van Sierra Leone nationaliteit te beëindigen. Uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 8 juli 2002 (DPV/AM-754474) blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Sierra Leone in het algemeen is verbeterd en niet van dusdanige aard is dat deze zou leiden tot de conclusie dat het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is geïndiceerd. De Tweede Kamer heeft op

31 oktober 2002 met deze beleidswijziging ingestemd. Bij uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) van 26 februari 2003 (200206678/1, JV 2003/140, LJN: AF9731) is overwogen dat verweerder zich op basis van de daartoe in aanmerking genomen omstandigheden in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de veiligheidssituatie in Sierra Leone zodanig ten goede is veranderd dat niet langer categoriale bescherming behoeft te worden geboden. Hiermee is het beleid van verweerder, zoals neergelegd in de brief van 16 september 2002, op grond waarvan het categoriale beschermingsbeleid voor Sierra Leone is beëindigd, door de ABRS gesanctioneerd.

10. Gelet op het gewijzigde beleid en gelet op de ruime beoordelingsmarge die verweerder toekomt bij de vraag of een categoriaal beschermingsbeleid moet worden gevoerd, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen. Daarbij acht de rechtbank ten aanzien van het bij eiser opgewekte vertrouwen van belang dat de afschaffing van het categoriale beschermingsbeleid inzake Sierra Leone bij Tussentijds Bericht Vreemdelingencirculaire (TBV) 2002/45 op 8 november 2002 in de Staatscourant is bekendgemaakt. Vanaf deze datum wist of heeft eiser kunnen weten dat de aan hem verleende verblijfsvergunning asiël voor bepaalde tijd op grond van dit beleid op enig moment zou worden ingetrokken door verweerder dan wel dat een aanvraag om een verblijfsvergunning asiël voor onbepaalde tijd zou worden afgewezen.

11. In dit licht bezien levert de omstandigheid dat verweerder voortvarender te werk had kunnen gaan door eerder op de onderhavige aanvraag te beslissen dan wel op een eerder moment reeds het besluit te nemen om de aan eiser verleende verblijfsvergunning asiël voor bepaalde tijd op grond van artikel 32, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 in te trekken, naar het oordeel van de rechtbank geen gerechtvaardigd opgewekt vertrouwen op grond waarvan verweerder de onderhavige aanvraag van eiser had moeten inwilligen.

12. De rechtbank ziet zich voorts voor de vraag gesteld of verweerder zich tevens op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning nu hij noch ten tijde van de aan hem verleende verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, noch ten tijde van het bestreden besluit in aanmerking kwam voor toelating op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a tot en met c, van de Vw 2000 genoemde gronden.

13. Naar de mening van eiser komt hij voor toelating op een van de voormelde gronden in aanmerking. Ter onderbouwing hiervan heeft hij het volgende aangevoerd. Eiser behoort tot de bevolkingsgroep der Kono en is afkomstig uit [redacted] te [redacted]. Na de dood van zijn ouders heeft zijn oma voor hem gezorgd. Tot 1997 heeft eiser voor smid geleerd. In 1998 is hij twee dagen door de rebellen vastgehouden. Op een gegeven moment hebben de ECOMOC-soldaten geprobeerd om de macht over te nemen van de soldaten van de Armed Forces Revolutionary Council (AFRC). De kamajors hebben zijn naam genoteerd omdat hij machetes maakte. Eiser heeft Sierra Leone verlaten omdat hij werd gezocht door de bevolking van Zimmi Town vanwege het maken van machetes voor de rebellen. Daarop is eiser met zijn oma gevlucht met de rebellen richting de Liberiaanse grens. Bij een vliegtuigbombardement is zijn oma doodgeschoten. Ergens in 1999 is eiser naar een vluchtelingenkamp in Liberia gebracht. Hij heeft in diverse vluchtelingenkampen gezeten, alwaar eiser is herkend door de ouders van een meisje waarmee hij in zijn dorp zou gaan trouwen. Haar ouders hielden hem verantwoordelijk voor de dood van hun dochter. Eiser vertelde hen dat hij was gedwongen om machetes te maken, maar de ouders van het meisje

vonden ook dat hij gedood moest worden. De voorzitter van het vluchtelingenkamp, Mohamed Gbaka genaamd, heeft hem ergens anders naar toe gebracht, alwaar hij meisjes heeft geronseld voor militairen van de Verenigde Naties (VN). Ook daarvoor werd eiser weer gezocht. Hij heeft in februari 2002 verlaten, omdat eiser vreest voor de familie van zijn verloofde, de mensen uit en de mensen die behoren tot de Bondo-gemeenschap. Een medewerker van de VN heeft hem per helikopter naar een hem onbekende plaats in een onbekend land gebracht, alwaar hij naar het vliegveld werd gebracht en vier dagen heeft verbleven. Vervolgens is eiser naar een groot vliegtuig gebracht. Op 14 maart 2002 is eiser per vliegtuig in Nederland aangekomen. Hij heeft zijn reis betaald met eigen gevonden diamanten. De kamajors zijn thans nog steeds actief in Sierra Leone en de familie van de verloofde van eiser is ook nog steeds aanwezig en heeft tegen hem een diepgewortelde wrok. Ook heeft eiser nog vrees voor de bewoners van en de Bondo-gemeenschap. De Sierra Leone Staat functioneert nog niet dusdanig dat eiser daartegen adequate bescherming kan krijgen, nu er nog veel VN-troepen in Sierra Leone aanwezig zijn die moeten helpen bij de opbouw hiervan.

14. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.

15. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.

16. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.

17. Voorop wordt gesteld dat de algemene situatie in Sierra Leone niet zodanig is dat vreemdelingen die afkomstig zijn uit Sierra Leone in het algemeen zonder meer als vluchteling zijn aan te merken. Eiser dient derhalve aannemelijk te maken dat er hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden bestaan die vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin rechtvaardigen.

18. Het is vaste jurisprudentie van de ABRS dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten behoort tot de verantwoordelijkheid van verweerder en dat die vaststelling door de rechtbank slechts terughoudend kan worden getoetst. De rechtbank dient zich dan ook bij het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een vreemdeling te beperken tot het oordeel of verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas niet geloofwaardig is. Voorts blijkt uit die jurisprudentie dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kan stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van documenten zal echter blijkens paragraaf C1/5.8 van de Vreemdelingencirculaire 2000 steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

19. Verweerder heeft zich in het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw 2000 op het standpunt gesteld dat eiser onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van de door hem beweerdelijk afgelegde reisroute. Eiser heeft geen enkel (indicatief) bewijs van de reis kunnen overleggen en is niet in staat gebleken om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de door hem afgelegde reisroute te geven. Zo acht verweerder de verklaringen van eiser dat een VN-kapitein en een VN-functionaris hem hebben geholpen Sierra Leone te verlaten en zijn reis naar Nederland georganiseerd niet geloofwaardig. In dat geval mag er volgens verweerder immers vanuit worden gegaan dat – gelet op de verklaringen van eiser dat hij nimmer een op zijn naam gesteld paspoort in zijn bezit heeft gehad, er foto's van hem zijn gemaakt en dat hij per vliegtuig naar Nederland is gereisd – hij gedurende zijn vliegreis gebruik heeft moeten maken van een (ver)vals(t) reisdocument. Verweerder vermag niet in te zien waarom twee functionarissen van een gerenommeerde en vooraanstaande organisatie als de VN, zich zouden inlaten met illegale praktijken, zoals het begeleiden van mensen als eiser met een (ver)vals(t) paspoort. Hoewel eiser heeft verklaard dat hij niet in het bezit was van reisbescheiden mag naar de mening van verweerder van hem worden verwacht dat hij zijn gestelde reis per vliegtuig naar Nederland staft met gedetailleerde en consistente verklaringen. Echter, eiser weet niet op welke datum hij Sierra Leone heeft verlaten, noch de naam van de VN-functionaris die zijn reis heeft georganiseerd. Ook weet hij de namen niet van het land, de plaats en de luchthaven waar de VN-functionaris hem per helikopter naartoe heeft gebracht, noch kent hij de naam van de luchtvaartmaatschappij en geeft hij geen concrete informatie over de datum en het tijdstip van vertrek van het vliegtuig of het tijdstip en de plaats waar het vliegtuig is geland. Nu eiser tevens heeft verklaard dat hij vier dagen met deze VN-functionaris in een gebouw op dit onbekende vliegveld heeft verbleven en meerdere uren in een vliegtuig heeft gezeten, mag volgens verweerder van hem in redelijkheid worden verwacht dat hij bij zijn begeleider naar details betreffende zijn reis had geïnformeerd. Derhalve heeft eiser geenszins aannemelijk gemaakt dat het ontbreken van documenten die zijn reisverhaal onderbouwen niet aan hem is toe te rekenen en hij niet in staat is gebleken om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent zijn reisroute te geven, aldus verweerder.

20. Namens eiser is dienaangaande allereerst betoogd dat artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000 enkel van toepassing is bij de beoordeling van aanvragen in de zin van artikel 28 van de Vw 2000, en derhalve niet bij de beoordeling van de onderhavige aanvraag.

21. De rechtbank volgt dit betoog niet. Het toetsingskader van artikel 34 j° 32 van de Vw 2000 vergt immers een beoordeling of zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afloopt, een van de gronden, bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 voordoet. Die beoordeling dient plaats te vinden met inachtneming van het bepaalde in de artikelen 30 en 31 van de Vw 2000. Het gegeven dat aan eiser eerder een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is verleend, betekent dan ook geenszins dat verweerder bij de beoordeling of eiser aanspraak kon maken op verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000 niet langer het bepaalde artikel 31, eerste lid, onder f, van de Vw 2000 mocht tegenwerpen.

22. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van reisdocumenten hem niet kan worden toegerekend. Evenzeer heeft verweerder eiser in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat hij geen gedetailleerde en verifieerbare verklaringen

heeft afgelegd over de gestelde reisroute. Derhalve is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiser en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

23. De omstandigheid dat eiser als bewijsstuk van zijn gestelde reis een buskaartje heeft overgelegd en dat hij de kleur van de vliegtuigen en uniformen van het cabinepersoneel heeft genoemd, doet naar het oordeel van de rechtbank aan het voorgaande niet af. Dat aldus inderdaad geen sprake is van het volledig ontbreken van reisdocumenten maakt niet dat verweerders oordeel dienaangaande geen stand zou kunnen houden. Het overleggen van een buskaartje ter onderbouwing van een meerdaagse reis over duizenden kilometers acht de rechtbank daartoe van onvoldoende gewicht.

24. Indien er, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, en onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de ABRS dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig te kunnen worden geacht.

25. Volgens vaste jurisprudentie van de ABRS van 11 februari 2005 (JV 2005/152), 23 juni 2005 (JV 2005/315) en 19 december 2005 (200507012/1)) omvat de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielrelaas zowel de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de asielzoeker naar voren gebrachte feiten als de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de asielzoeker aan die gestelde feiten ontleende vermoedens over wat hem bij terugkeer aan behandeling te wachten staat.

26. Verweerder heeft zich voorts in dit kader op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht bezit en derhalve ongeloofwaardig wordt geacht. Verweerder acht daartoe het volgende redengevend.

27. Allereerst heeft eiser verklaard dat hij geen activiteiten heeft verricht op politiek, maatschappelijk of religieus gebied dan wel activiteiten die gericht waren tegen de autoriteiten in Sierra Leone. Ook heeft eiser verklaard dat hij nimmer is gearresteerd, gedetineerd of mishandeld door de Sierra Leoneanse autoriteiten en dat hij vanwege zijn etnische afkomst en religie evenmin problemen heeft ondervonden. Gelet hierop acht verweerder het niet aannemelijk dat eiser om enige reden in de bijzondere negatieve aandacht stond van de Sierra Leoneanse autoriteiten.

28. Voorts acht verweerder de vrees van eiser om vermoord te worden door de rebellen niet geloofwaardig. Eiser heeft verklaard dat hij en zijn oma in 1998 door de rebellen zijn opgepakt en door hen werden gedwongen bagage te dragen. Na twee dagen is eiser tijdens een bombardement door gevechtsvliegtuigen uit gevangenschap van de rebellen ontsnapt. Uit de verklaringen van eiser is gebleken dat hij na zijn ontsnapping nog tot februari 2002 in Sierra Leone heeft verbleven, zonder enige problemen van de zijde van de rebellen te hebben ondervonden. Naar de mening van verweerder kan – gezien het tijdsverloop tussen het verblijf van eiser bij de rebellen in 1998 en zijn vertrek uit Sierra Leone in februari 2002 – worden geconcludeerd dat eiser hierin kennelijk geen aanleiding zag om Sierra Leone te verlaten, hetgeen niet duidt op een aannemelijke vrees van de zijde van de rebellen.

29. Verweerder ziet evenmin grond voor de vrees van eiser dat hij vermoord zal worden door de kamajors, omdat de smid bij wie hij in opleiding was, in 1998 machetes voor de Revolutionary United Front (RUF) en AFRC heeft gemaakt. Verweerder acht hierbij van

belang dat eiser zijn verklaringen baseert op een mededeling van zijn oma dat zij geruchten had gehoord dat de kamajors hen zouden zoeken en op verklaringen van medeburgers. Deze verklaringen zijn aldus afkomstig van een niet objectief onafhankelijke en verifieerbare bron en niet nader onderbouwd. De verklaring van eiser dat hij van een jongeman in een tentenkamp bij de plaats Bo heeft vernomen dat zijn voormalige werkgever is gedood, leidt volgens verweerder niet tot een ander oordeel. Immers, onbekend en niet nader onderbouwd is wie zijn werkgever heeft gedood en waarom. Ook hier baseert eiser zich enkel op eigen vermoedens en niet nader onderbouwde mededelingen van derden, niet zijnde een objectief onafhankelijke en verifieerbare bron. Bovendien heeft eiser, behalve de mededeling van de jongeman in het tentenkamp, verder geen problemen ondervonden. Immers, eiser heeft verklaard dat er verder niets gebeurd is en dat hij nadien nog tien dagen bij een bevriende medekampbewoner heeft verbleven. Vervolgens is eiser naar een VN-detachement in de omgeving van de plaats gegaan, alwaar hij tot februari 2002 heeft verbleven, en in deze periode heeft hij evenmin enige problemen van de zijde van de kamajors ondervonden. Naar de mening van verweerder rechtvaardigt dit de conclusie dat eiser hierin kennelijk geen aanleiding heeft gezien Sierra Leone te verlaten, hetgeen niet duidt op een aannemelijke vrees voor de kamajors. Bovendien blijkt uit de verklaringen van eiser dat de directe aanleiding om Sierra Leone te verlaten werd ingegeven door het ronselen van meisjes voor VN-militairen. Eiser is immers op advies van de VN-kapitein Sierra Leone ontvlucht.

30. Evenmin acht verweerder de vrees van eiser geloofwaardig, dat hij vermoord zal worden door de familieleden van zijn ex-verloofde omdat haar moeder hem verantwoordelijk stelt voor de dood van haar dochter. Zo heeft hij tegenstrijdige verklaringen inzake de naam van zijn ex-verloofde afgelegd, nu hij in de correcties en aanvulling van 11 augustus 2002 heeft verklaard dat zij heette, terwijl eiser tijdens het gehoor van 25 april 2006 (pagina 6) heeft verklaard dat zijn verloofde heette. Verweerder vermag niet in te zien waarom eiser hieromtrent verschillende verklaringen zou afleggen. Daarbij heeft verweerder in aanmerking genomen dat eiser nog tot februari 2002 in Sierra Leone heeft verbleven en dat hij – buiten een ontmoeting met de moeder van zijn verloofde in één van de vluchtelingenkampen alwaar hij heeft verbleven – geen concrete problemen van de zijde van de familieleden van zijn ex-verloofde heeft ondervonden. Uit de verklaringen van eiser volgt immers dat hij geen problemen meer heeft ondervonden van de zijde van de familie van zijn voormalig verloofde, nadat hij zich – met behulp van de leiding van het vluchtelingenkamp – in een ander VN-vluchtelingenkamp in de plaats Taiama heeft gevestigd. Bovendien heeft eiser, gezien het tijdsverloop tussen dit voorval en zijn vertrek uit Sierra Leone, in deze gebeurtenis kennelijk geen aanleiding gezien Sierra Leone te verlaten, hetgeen niet duidt op een aannemelijke vrees voor de familieleden van zijn ex-verloofde.

31. Tevens acht verweerder niet geloofwaardig dat een VN-kapitein en andere VN-militairen eiser zouden hebben gedwongen meisjes te ronselen, dat deze kapitein het raadzaam vond om hem uit Sierra Leone te laten vertrekken om hiermee te voorkomen dat eiser hem bij een eventueel onderzoek naar deze ronselpraktijken zou verraden, noch ook dat hij hierdoor problemen zou ondervinden. Daartoe acht verweerder allereerst van belang dat eiser tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande de door hem gestelde ronselpraktijken. Zo heeft eiser verklaard dat een VN-kapitein hem hiertoe opdracht gaf, terwijl hij ook heeft verklaard dat hij zijn opdrachten van een soldaat kreeg. Daarnaast bevreemdt het verweerder – gezien de omstandigheid dat eiser van november 2001 tot aan zijn vertrek uit Sierra Leone in februari 2002 bij het VN-detachement heeft verbleven – dat eiser niet de naam van de VN-kapitein weet. Immers, nu militairen niet alleen hun rang, maar tevens hun naam, op het uniform dragen, mag in redelijkheid van eiser worden verwacht dat hij, gelet op zijn

schoolopleiding en het feit dat hij kan schrijven, op zijn minst de naam van deze VN-kapitein weet. De verklaring dat de soldaten elkaar niet bij naam maar bij rang noemden, vormt volgens verweerder geen verschoonbare reden. Tevens acht verweerder van belang dat uit de verklaringen van eiser niet gebleken is dat hij van welke zijde dan ook enig probleem heeft ondervonden vanwege het ronselen van meisjes voor de VN-militairen. Naar de mening van verweerder baseert eiser zijn vrees op eigen vermoedens en op niet nader onderbouwde verklaringen van derden. Voorts blijkt uit de verklaringen van eiser dat, behalve eiser en de kapitein ook de betreffende meisjes, bewoners uit de omgeving en meerdere soldaten van het VN-detachement op de hoogte waren van de ronselpraktijken, zodat verweerder niet inziet hoe het vertrek van eiser een onderzoek van hogerhand naar de ronselpraktijken in het voordeel van de VN-kapitein beïnvloed zou kunnen hebben.

32. Naar de mening van verweerder is niet aannemelijk dat eiser door de invloed van de VN-kapitein diamanten moest delven, nu hij hieromtrent tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Zo heeft hij enerzijds verklaard dat hij van de kapitein diamanten mocht gaan delven omdat hij niets te doen had, maar dat de VN-kapitein geen interesse in diamanten had, terwijl hij anderzijds heeft verklaard dat de kapitein wel diamanten wilde hebben. Bovendien heeft eiser in de correcties en aanvullingen van 11 augustus 2002 verklaard dat de VN-kapitein niet wist dat eiser in het bos van de Bondo-gemeenschap diamanten delfde. Verweerder acht evenmin aannemelijk dat tegen eiser een opsporingsbevel is uitgevaardigd, aangezien hij hieromtrent eveneens tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Eiser heeft namelijk verklaard dat hij van de VN-kapitein had gehoord dat er een opsporingsbevel was uitgevaardigd, hetgeen de kapitein had gehoord van eiser onbekende mensen uit vanwege het feit dat hij diamanten had gezocht in de bossen van de Bondo-gemeenschap, terwijl hij ook heeft verklaard dat hij van de VN-kapitein had gehoord dat het opsporingsbevel was uitgevaardigd vanwege het feit dat hij meisjes had geronseld. Daarbij komt dat eiser zijn verklaringen hieromtrent niet onderbouwd door overlegging van het betreffende opsporingsbevel. Ook baseert eiser zijn verklaringen in deze op mededelingen van derden, niet zijnde een objectief verifieerbare bron. Verder acht verweerder van belang dat eiser zijn verklaring dat een vijftal vrouwen van de Bondo-gemeenschap hem wilde doden omdat hij op hun grondgebied diamanten had gedolven op geen enkele manier nader heeft onderbouwd dan wel geconcretiseerd.

33. Tot slot kan naar de mening van verweerder de veranderde situatie in Sierra Leone niet leiden tot een andere beoordeling van de geloofwaardigheid van de door of namens eiser aangevoerde feiten en omstandigheden. Daarbij acht verweerder van belang dat eiser zijn stellingen dat de kamajors nog steeds actief zijn in Sierra Leone, dat hij nog altijd vrees heeft voor de bewoners van de Bondo-gemeenschap en dat de familie van zijn voormalige verloofde in Sierra Leone een diepgewortelde wrok tegen eiser koestert, niet nader zijn geconcretiseerd dan wel onderbouwd, zodat de conclusie blijft dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert en niet geloofwaardig wordt geacht.

34. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om tot de conclusie te komen dat het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht bezit en derhalve ongeloofwaardig wordt geacht. Eiser heeft immers zijn gestelde vrees van de zijde van de Sierra Leonese autoriteiten, de rebellen bij wie hij heeft verbleven, de kamajors, de familie van zijn ex-verloofde, de dorpsbewoners van de Bondo-gemeenschap dan wel vanwege het ronselen van meisjes voor militairen van de VN geenszins geloofwaardig heeft gemaakt. Daarbij acht de rechtbank van belang dat voor zover

de feiten al door verweerder worden geloofd, de verklaringen dat eiser wordt gezocht in alle gevallen afkomstig van derden, zijnde niet objectieve verifieerbare bronnen. Derhalve heeft verweerder in redelijkheid – mede gelet op de toerekenbare ongedocumenteerdheid – het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig mogen achten, zodat verweerder op goede gronden heeft overwogen dat hij niet in aanmerking komt, of had behoren te komen, voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000. Ook hetgeen door eiser in beroep is aangevoerd werpt geen zodanig ander licht op de zaak dat bij de aan de rechtbank toekomende marginale toetsing moet worden geconcludeerd dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is.

35. Hetgeen overigens is aangevoerd leidt niet tot een ander oordeel.

36. Het beroep is derhalve ongegrond.

37. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

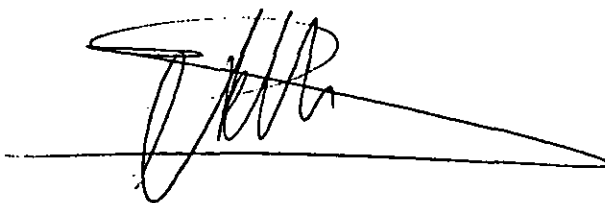
38. Mitsdien wordt beslist als volgt.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.F.C.J. Mosheuvel als rechter in tegenwoordigheid van
mr. B.J. Groothedde als griffier en uitgesproken in het openbaar op 14 september 2007.

De griffier is buiten staat
deze uitspraak te ondertekenen.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

VOOR ROEP KONTORM
De griffier van
de Rechtbank
seker bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

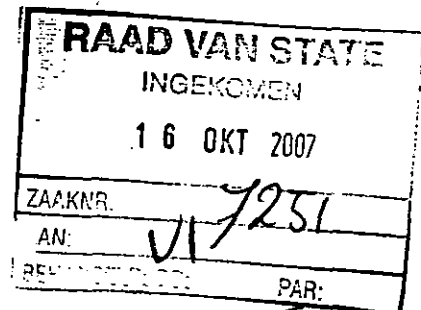
Afschriften verzonden:

18 SEP. 2007

Smidspad 31
5046 JA Tilburg
Telefoon
013-5335472
Fax
013-5335508

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van
State
Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

FAX 15/10

Tilburg, 15 oktober 2007
Inzake: hoger beroep van dhr.
IND-dossiernummer: 0203-28-2056

HOGER BEROEPSCHRIFT

Edelgrootachtbare Heer of Vrouwe,

Middels dit hoger beroepschrift wordt namens de heer . geboren op (hierna te noemen: betrokkene), van Sierraleonse nationaliteit, hoger beroep ingesteld tegen de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, d.d. 14 september 2007 (Awb 07/10119).

Betrokkene heeft mij bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep. Hij kiest domicilie op mijn kantooradres.

Bijgaand treft u aan een kopie van de bestreden uitspraak van de Rechtbank d.d. 14 september 2007, welke op 18 september 2007 aan mij per aangetekende post is verzonden.

In de uitspraak wordt het namens betrokkene ingestelde beroep tegen de beschikking van de Minister van Justitie (thans Staatssecretaris van Justitie, hierna te noemen: verweerder) d.d. 12 februari 2007, waarbij de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is afgewezen, ongegrond verklaard.

Betrokkene kan zich in de bestreden uitspraak niet vinden en voert daartegen de volgende grieven aan.

Grief 1: Ten onrechte overweegt de Rechtbank dat er vanaf de publicatie van de afschaffing van het beleid voor categorale bescherming geen sprake kan zijn van opgewekt vertrouwen door verweerder. De omstandigheid dat verweerder voortvarender te werk had kunnen gaan, zo overweegt de Rechtbank ten onrechte, levert evenmin

gerechtvaardigd opgewekt vertrouwen op.

Deze grief richt zich tegen de rechtsoverwegingen 10 en 11 van de aangevallen uitspraak.

Uit de bestreden rechtsoverweging volgt dat de Rechtbank haar standpunt baseert op de omstandigheid dat de afschaffing van het beleid voor categorale bescherming is gepubliceerd, zodat ook betrokkene hiervan op de hoogte kon zijn.

Betrokkene stelt zich op het standpunt dat juist de publicatie van de afschaffing van het beleid van categorale bescherming redengevend is voor de opwekking van het gerechtvaardigde vertrouwen. Betrokkene had er immers op mogen rekenen dat verweerder binnen een redelijke termijn zou handelen naar het gepubliceerde beleid en dus de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd (die geldig was tot 29 maart 2005) zou intrekken. De omstandigheid dat deze verblijfsvergunning desondanks niet is ingetrokken in combinatie met het grote tijdsverloop hebben bij betrokkene het gerechtvaardigde vertrouwen opgewekt.

Betrokkene concludeert tevens dat de Rechtbank heeft miskend dat verweerder in het geheel geen uitleg heeft kunnen geven over het zeer grote tijdsverloop en de reden van het niet intrekken van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd. De Rechtbank heeft dan ook miskend dat verweerder niet heeft gemotiveerd waarom de afschaffing van het beleid van categorale bescherming niet heeft geleid tot intrekking van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, maar wel leidt tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd.

Betrokkene wijst er verder op dat hij in de zienswijze en in beroep heeft aangevoerd dat het grote tijdsverloop heeft geleid tot rechtsverwerking: verweerder kan in redelijkheid niet na zoveel jaren nog een beroep doen op de afschaffing van het beleid van categorale bescherming. Betrokkene wijst erop dat de Rechtbank heeft nagelaten hieraan een overweging te wijden.

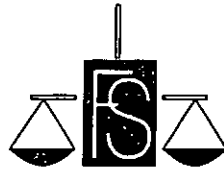
Gelet op het voorgaande had de Rechtbank niet tot de aangevallen rechtsoverwegingen mogen komen.

Grief 2: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat bij de beoordeling van de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd de mogelijkheid bestaat om bij die beoordeling de in art. 31 lid 2 Vw bedoelde omstandigheden te betrekken.

Deze grief richt zich tegen rechtsoverweging 21 van de aangevallen uitspraak.

Betrokkene wijst erop dat de Rechtbank heeft miskend dat uit de tekst van de aanhef van art. 31 Vw blijkt dat deze bepaling uitsluitend ziet op een aanvraag in het kader van art. 28 Vw.

Verder heeft de Rechtbank miskend dat de onderhavige aanvraag een aanvraag in het kader van art. 33 Vw betreft. Betrokkene concludeert dan ook dat de wetgever er kennelijk voor

gekozen heeft om de omstandigheden als genoemd in art. 31 lid 2 Vw niet aan asielzoekers tegen te werpen, waarvan de geldigheidsduur van de verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verlopen. Deze keuze blijkt ondubbelzinnig uit de aanhef van art. 31 Vw.

Betrokkene wijst er in dit verband nog op dat vanwege het vollopen van de geldigheidsduur van de verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd bij de beoordeling van de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd wel materieel getoetst kan worden aan de gronden als genoemd in art. 29 lid 1 Vw, maar dat een dergelijke verblijfsvergunning niet (meer) verleend kan worden.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de Rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in het van toepassing zijn van art. 31 lid 2 sub f Vw, hetgeen de consequentie heeft dat ten onrechte is getoetst aan het criterium "positieve overtuigingskracht".

De aangevallen rechtsoverweging kan derhalve geen stand houden.

Grief 3: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser toerekenbaar geen documenten met betrekking tot zijn reisroute heeft overgelegd.

Deze grief richt zich tegen rechtsoverweging 22 van de aangevallen uitspraak.

Betrokkene concludeert dat de Rechtbank toepassing heeft gegeven aan art. 31 lid 2 sub f Vw, hetgeen naar de mening van betrokkene gelet op hetgeen ter toelichting op grief 2 is aangevoerd onjuist is. De Rechtbank heeft derhalve miskend dat het ontbreken van documenten bij de beoordeling van deze aanvraag niet kan leiden tot de tegenwerping van art. 31 lid 2 sub f Vw.

Grief 4: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder - marginaal toetsend - voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om te concluderen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht mist, derhalve ongeloofwaardig is en eiser daarom niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel.

Deze grief richt zich tegen rechtsoverweging 34 van de aangevallen uitspraak.

Uit hetgeen ter toelichting op de grieven 1 en 2 is aangevoerd dient te worden geconcludeerd dat art. 31 lid 2 sub f Vw niet aan betrokkene kan worden tegengeworpen, zodat verweerder ten onrechte heeft criterium "positieve overtuigingskracht" heeft toegepast. Het stond verweerder wel vrij om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van betrokkene in het kader van de onderhavige aanvraag te beoordelen, maar daarbij mocht verweerder niet het criterium "positieve overtuigingskracht" toepassen. Verweerder heeft de geloofwaardigheid van het asielrelaas derhalve getoetst met gebruikmaking van een te streng en onjuist criterium.

De Rechtbank heeft dit miskend. Toetsing aan een minder streng criterium (het criterium aannemelijk maken) had tot een andere uitkomst geleid, dan wel kunnen leiden.

Grief 5: Ten onrechte heeft de Rechtbank het namens betrokkene ingediende beroep ongegrond verklaard en nagelaten de beschikking van 30 januari 2007 te vernietigen.

Uit hetgeen ten aanzien van de grieven 1 t/m 4 is aangevoerd volgt dat betrokkene zich op het standpunt stelt dat zijn beroep gegrond had dienen te worden verklaard en dat de beschikking d.d. 12 februari 2007 had dienen te worden vernietigd.

MET CONCLUSIE:

Betrokkene verzoekt de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State de bestreden uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, d.d. 14 september 2007 te vernietigen en, opnieuw rechtdoende, het op 6 maart 2007 ingediende beroep alsnog gegrond te verklaren en de beschikking van 12 februari 2007 te vernietigen.

F.J.M. Schonkeren
gemachtigde